

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 1

Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política

X legislatura / Sisè període / 9 de febrer de 2015

Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política

Presidència de David Fernández i Ramos

Sessió núm. 10

SESSIÓ NÚM. 10

La sessió s'obre a **. Presideix David Fernández i Ramos. Assisteix la Mesa el lletrat Francesc Pau i Vall.

Hi són presents els diputats Meritxell Borràs i Solé i Roger Montañola i Busquets, pel G. P. de Convergència i Unió; Oriol Amorós i Capdevila i Sergi Sabrià i Benito, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Maurici Lucena i Betriu i Jordi Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialista; Josep Enric Millo i Rocher i Santi Rodríguez i Serra, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Joan Mena Arca i Marc Vidal i Pou, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Carlos Carrizosa Torres i José María Espejo-Saavedra Conesa, pel G. P. de Ciutadans, i Quim Arrufat Ibáñez i Isabel Vallet Sánchez, pel G. Mixt.

Assisteix a aquesta sessió el president de la Generalitat, Artur Mas i Gavarró.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença del president de la Generalitat de Catalunya davant la Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política (tram. 357-01125/10)
2. Pla de treball febrer-juliol.

El president

Bona tarda a totes i a tots, i benvinguts a aquesta sessió de la Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política.

Abans de substanciar l'ordre del dia, no sé si hi ha algunes qüestions prèvies?
(Pausa.) Senyor Millo?

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, ens agradaria saber quin serà el format de la compareixença. Si procediríem de la mateixa manera que hem fet amb la resta de compareixents fins ara o hi hauria algun canvi que proposa la Mesa...

El president

Gràcies, senyor Millo.

Amb relació a les qüestions prèvies van ser plantejades, des de dijous passat, és a dir, des de fa cinc dies, hi ha una proposta d'aquesta presidència, una proposta oberta, amb modificacions on es feia una substanciació que tots coneixen, i vostè n'és coneixedor també, amb relació a una intervenció inicial del molt honorable president de la Generalitat de Catalunya; després començaríem un primer torn de preguntes dels grups per un temps..., inicialment era de cinc minuts, avui ampliat a set minuts, perquè finalment el temps total de cada grups sigui de deu minuts. Aquestes intervencions dels grups parlamentaris serien respostes individualitzadament pel president de la Generalitat, i posteriorment obriríem un segon torn de preguntes, agrupat, a tots els grups parlamentaris i una resposta, agrupada també, del president de la Generalitat.

Des d'aleshores, i ho poden comprovar al fil del correu i de les comunicacions ordinàries d'aquesta comissió, no hi ha hagut..., hi ha hagut un desencontre del

seu grup, que manifestava que s'havia de substanciar d'una altra forma. Però em remeto als arguments jurídics i reglamentaris que vaig exposar nítidament el dijous passat. És a dir, no hi ha antecedents de fet ni de dret d'una compareixença d'un president de la Generalitat en una comissió d'investigació.

Hi ha antecedents per similitud en el tracte dispensat a consellers i exconsellers, que en cap cas és la fórmula del testimoni interrogat. Hi ha una inconcreció, també, en l'aprovació que es va substanciar en aquesta comissió sobre en quina qualitat compareixia el president de la Generalitat.

Hi ha una equiparació, finalment, en l'ús del temps que preveu el Parlament respecte a la CAI, que dona deu minuts. Per això s'ha ampliat el temps dels grups parlamentaris.

I hi ha també, i no és un motiu menor, el mínim respecte institucional que mereix el president de la Generalitat de Catalunya.

Això va ser així. Fa cent vint hores, fa cinc dies, i la constatació d'aquest grup[<#>] és que no ha rebut cap més oposició que la del Grup del Partit Popular. Era una proposta. Per tant, entenem que per un consens pràcticament tàcit aquesta és la fórmula en què se substanciarà la compareixença. També metodològicament, perquè no ho canviarem ara.

És el criteri d'aquesta presidència. Però també, òbviament, si els grups parlamentaris volen expressar el seu parer sobre el format, aquesta presidència no posarà cap límit a... Senyor Millo?

Josep Enric Millo i Rocher

No, en tot cas, evidentment el nostre grup respectarà la proposta que plantegi la Mesa, no podria de cap altra manera, i així ho estableix també el Reglament. Únicament voldríem deixar constància que hauríem preferit un debat més proper, que permetés un cara a cara més directe i, per tant, un debat sobre els continguts que la comissió està investigant més directe entre el grup i el compareixent, tal com es fa amb la resta de compareixents, no?

En tot cas, jo crec que a partir d'aquí s'assenta un precedent que en altres ocasions també es podrà utilitzar com a tal.

El president

Gràcies, senyor Millo.

Penso que no hi ha cap problema, ni molt menys... (*Albert Rivera Díaz demana per parlar.*) Perdó, senyor Rivera?

Albert Rivera Díaz

Sí, senyor president. A nosaltres també ens agrada més el format de compareixença del cas Palau, en què vam ser-hi presents, amb una pregunta-resposta directa amb temps que s'aturava quan preguntàvem a la persona que contestava. Però com que sabem sumar i no tenim majoria en aquesta cambra, i sabem que Convergència i Esquerra, doncs, estan d'acord amb aquest format i no sé si –suposo que avui també– la presidència i les CUP amb aquest format... Doncs, com que sabíem sumar oi no tenim majoria per fer un altre format, no hem elevat cap mena de protesta perquè assumim que la majoria d'aquesta Mesa, i d'aquesta cambra, és la que decideix com funciona.

Si tinguéssim majoria, doncs, sí. Ens agradaria el mateix format de la comissió del cas Palau, que ens sembla que quan algú ha de donar explicacions és molt més directe perquè per donar, diguéssim, mítings o per donar, com hem vist altres vegades, doncs, explicacions sense pregunta i res`posta ja hi estem acostumats.

En tot cas, aprofitarem el temps i més que posar-nos a protestar del format el que intentarem és que el president Mas contesti, i això espero, i això forma part també de la tasca parlamentària. Confio que el president contesti les preguntes i no ens amaguem darrere d'aquest format que no és el nostre.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Millo, senyor Rivera.

Només insistiré en la prèvia: fa cent vint hores que hi havia aquesta proposta. Almenys a aquesta presidència sempre s'ha dit que es treballaria per consens, no per majories, que és diferent, i que mai s'utilitzaria la prerrogativa d'imposar un format determinat.

Per tant, entenc i lamento, no?, que aquest debat es podia haver produït tranquil·lament dijous passat, divendres, durant tot aquest cap de setmana. Però, en tot cas, també, que crec que és obvi i és just i és deontològic que consti en acta

l'oposició al format del Grup Parlamentari de Ciutadans i del Grup Parlamentari Popular.

I en les tasques d'aquesta comissió demano que quan torni a passar això hi hagi l'absoluta confiança per plantejar-ho en el moment oportú, quan és possible implementar canvis o modificacions.

Dit això, i abans de començar, també donem per substanciada la comunicació de diputats substituïts dels diputats titulars de la comissió. I, per tant, també donem la benvinguda al senyor Iceta, a la senyora Alícia Sánchez-Camacho, al senyor Joan Herrera, al mateix Albert Rivera i al senyor Jordi Turull.

Dit això, passem a substanciar el primer punt de l'ordre del dia, que és la compareixença del molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, el senyor Artur Mas i Gavarró, a qui també agraïm avui la seva compareixença.

Compareixença

del president de la Generalitat de Catalunya (tram. 357-01125/10)

I sense més, li donem la paraula per aquest torn inicial del president de la Generalitat. Benvingut i gràcies.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Bé, senyor president de la comissió, senyores i senyors diputats, membres del Govern, senyores i senyors, em plau, doncs, encetar aquest primer torn, tal com s'ha convingut en el moment de confegir el format d'aquesta presència meva en aquesta comissió d'investigació.

I ho faig fent notar que torno a donar explicacions de moltes coses que suposo que sortiran, explicacions que s'han donat en alguns casos a bastament en altres moments d'aquesta mateixa legislatura. Dic això perquè podria donar la impressió que és el primer cop que es donen explicacions sobre les matèries que probablement avui sortiran. No és així. D'explicacions, se n'han donat moltes.

He fet, abans de venir aquí, una repassada sintètica de quin volem d'explicacions s'havia donat per part meva, independentment de les explicacions que hagin pogut donar altres membres del Govern i altres dirigents polítics. En el meu cas concret i en aquesta mateixa legislatura, per tant, en poc més de dos anys, jo he contestat

sobre temes de corrupció, transparència i regeneració democràtica fins a vint-i-una vegades a les sessions de control cada quinze dies en els plens del Parlament – fins a vint-i-una vegades.

El febrer del 2013, i, per tant, també en aquesta legislatura, vaig demanar comparèixer en sessió plenària del Parlament per informar de les dues cimeres que com a president de la Generalitat havia impulsat, amb la presidenta del Parlament, amb el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, amb el fiscal en cap de Catalunya, amb el síndic de greuges, amb el síndic de comptes i amb el director de l'Oficina Antifrau, com a màxims representants d'organismes del nostre país que en el seu dia a dia tenen com a tasca controlar l'acció de les administracions, en plural, i de les persones que som responsables del funcionament d'aquestes administracions.

Recordo que en aquell moment vàrem tenir un debat exhaustiu no només sobre casos que hi havia en aquell moment sobre la taula a nivell d'irregularitats, sinó també vàrem tenir l'ocasió de poder exposar un conjunt de mesures concretes, fins a cinquanta-una, que jo mateix vaig proposar al Parlament de Catalunya i altres instàncies parlamentàries de l'Estat espanyol, per intentar fer una cosa que crec que ens interessa a tots, que és millorar la transparència del funcionament de les administracions públiques en general i de la Generalitat de Catalunya en particular. Això va ser el febrer del 2013.

El juliol del 2013 vaig comparèixer, si no ho recordo malament, en aquesta mateixa sala, a la Comissió d'Affers Institucionals per l'anomenat cas Palau. I allà vàrem tenir un debat prou exhaustiu on van sortir, doncs, un munt de coses relacionades amb l'anomenat cas Palau i que jo vaig –hi insisteixo, jo com a president de la Generalitat de Catalunya– tenir ocasió de contestar-los a tots vostès. Parlo del juliol del 2013.

I fins i tot abans de ser president de la Generalitat, i quan jo era cap de l'oposició, també vaig posar-me a disposició per participar en una altra comissió d'investigació que estava operativa en aquest Parlament, una comissió d'investigació que tractava concretament aquest cas, l'anomenat cas Palau. I en aquell moment la majoria parlamentària va considerar, tot i que jo ho havia sol·licitat per escrit, aquella compareixença, va considerar que no calia que jo comparegués en aquella comissió d'investigació.

Faig aquesta brevíssima repassada simplement per fer notar que aquest concepte de «torno a donar explicacions» –i que consti que no me'n queixo gens, simplement ho constato– és un concepte que lliga perfectament amb aquesta seqüència de compareixences que els manifestava i que els concretava les que m'afecten a mi com a president de la Generalitat, en alguns moments com a cap de l'oposició, però que també, hi insisteixo, queden complementades per moltes altres compareixences de dirigents polítics i també de membres de l'actual Govern de Catalunya.

Dit això, en aquest «tornar a donar explicacions», avui em centraré en dos grans blocs de temes en aquesta primera intervenció, amb el benentès que òbviament quan vostès formulin les preguntes, doncs, jo intentaré bonament contestar-les totes.

El primer bloc de temes que vull abordar són la meva opinió i el meu posicionament sobre casos que estan en l'àmbit judicial, casos de suposades irregularitats, i que són tractats també en aquesta comissió d'una manera o d'una altra. Crec que abans que vostès em preguntin, és bo que jo mateix els doni la meva opinió sobre coses que de tant en tant es van suggerint o que es van comentant o que es van afirmant com si ja fossin certes, etcètera. I crec que jo avui tinc l'oportunitat d'explicar-los, com a mínim, com jo les veig en una exposició inicial.

I el següent bloc, el segons gran bloc de temes, serà una explicació que els vull fer sobre els principals programes i mesures que el nostre Govern està endegant i que està, de fet, duent a terme per millorar la transparència de l'actuació de la Generalitat de Catalunya i d'altres administracions públiques catalanes.

Aquests seran els dos grans blocs...

Fitxer 2

...blocs de temes que jo intentaré exposar en aquesta primera intervenció.

Comencem, si els sembla, pel que ha provocat un impacte més gran i que, de fet, va motivar poc o molt que es creés aquesta mateixa comissió d'investigació: la confessió de l'expresident Jordi Pujol el dia 25 de juliol de l'any passat, del 2014.

Aquell dia Convergència Democràtica de Catalunya tenia previst, i, de fet, així ho va fer, anunciar el seu nou esquema de direcció política com a conseqüència de la dimissió del senyor Oriol Pujol de totes les seves responsabilitats polítiques.

Vostès deuen recordar que l'Oriol Pujol havia sigut no només secretari general de Convergència, sinó també president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió en el Parlament de Catalunya; deuen recordar també que en un moment determinat quan va ser imputat en una causa judicial, la de les ITV, anomenades ITV, ell mateix, doncs, va delegar totes les seves funcions tant en el Parlament, en el grup parlamentari com en el mateix partit, però no va plegar de totes les responsabilitats de la seva, diguem-ne, trajectòria política. I concretament, el mes de juliol de l'any 2014, encara no fa un any, ell mateix va decidir que no només plegava de les responsabilitats principals, sinó que, de fet, abandonava la seva trajectòria i la seva tasca política.

Això, lògicament, va ocasionar que el partit directament representat, en aquest cas Convergència Democràtica de Catalunya, hagués de prendre decisions per reformular la seva pròpia direcció.

Aquell dia 25 de juliol el president Pujol, abans que es reunissin els òrgans de direcció de Convergència Democràtica de Catalunya, em va venir a veure –era a les vuit del matí, concretament– i em va explicar el contingut de la confessió que volia fer pública aquell mateix dia i, concretament, aquell mateix matí. Insisteixo en aquest punt, perquè com que s'ha especulat amb moltes teories, ja que vostès demanen conèixer les coses tal com són, i jo en sóc testimoni directe, d'això que va passar, jo els les explico tal com són: aquell dia a les vuit del matí, a la seu de Convergència Democràtica de Catalunya, el president Pujol i jo mateix ens vàrem reunir a petició seva i aquell mateix dia em va explicar el contingut de la seva confessió. Per tant, ho vaig saber aquell mateix dia. Punt primer.

Punt segon: no li vaig demanar que no ho fes públic –no li vaig demanar que no ho fes públic–, malgrat el perjudici que podia ocasionar fer-ho públic tant al partit com a la institució que jo presideixo, la Generalitat de Catalunya, com al país sencer, com, de fet, després ha estat així, i com mal podia fer-me a mi mateix. I malgrat tots aquests perjudicis que era evident que podien causar-se i, de fet, s'han causat, malgrat això, jo en cap moment li vaig demanar que no ho fes públic.

En honor a l'estricta veritat sí que li vaig demanar una sola cosa, li vaig demanar que en lloc de fer-ho públic aquell dia, divendres 25 de juliol, al matí, ho fes a la tarda, perquè al matí ja hi havia reunió prevista dels òrgans de Convergència per anomenar la nova direcció del partit. I val a dir que l'expresident Jordi Pujol va accedir-hi i, per tant, allò es va fer públic, aquella confessió es va fer pública aquell mateix dia a la tarda, divendres 25 de juliol del 2014 a la tarda.

A partir d'aquí, la seqüència dels fets és coneguda. Jo vaig prendre, crec, decisions molt ràpides com a president, vaig dir en aquell moment i ho reitero que per mi no varen ser gens agradables, com crec que no ho haurien estat per part de cap altre president de la Generalitat respecte a cap altre president de la Generalitat o que ho hagués sigut. Aquestes decisions vostès, doncs, les coneixen perfectament. Són decisions que no tenien precedents, són decisions que vaig comentar amb ell i que vaig acordar amb ell mateix, i que van comportar, com vostès deuen recordar, que just a principis d'agost –no havia passat ni una sola setmana– el president Pujol, doncs, va deixar de tenir l'oficina d'expresident a la qual tenia dret per llei, com tenen altres expresidents de la Generalitat, la va deixar de tenir operativa. Es va tancar unes setmanes després. I vostès deuen recordar també que les remuneracions econòmiques que també per llei tenen atribuïdes els expresidents de la Generalitat i que, de fet, altres expresidents, doncs, tenen en aquest moment, en el seu cas es van retirar.

A més a més d'aquestes decisions, els puc dir avui –no puc entrar en detalls perquè la llei m'ho impedeix, per tant, no em poden demanar que jo ara faci una cosa que no puc des d'un punt de vista legal–, però sí que els puc confirmar que en les setmanes següents conegut aquest cas, a partir del 25 de juliol, altres organismes de l'Administració de la Generalitat, concretament l'Agència Tributària de Catalunya, va actuar i va actuar com a actua una agència tributària, que és per escrit. En defensa de què? En defensa, com en tots dels altres casos coneguts, de l'erari públic, en aquest cas de l'erari públic català. Conegut el cas a través dels mitjans de comunicació, en forma, a més a més, de confessió del mateix expresident Jordi Pujol, hi insisteixo, l'Administració de la Generalitat, concretament a través de la seva agència tributària, va actuar, com no podria ser, per altra banda, d'altra manera.

Vaig dir aleshores –per fer una valoració ara ja més estrictament personal meva i política–, vostès ho deuen recordar, i ho reitero avui passats més de set mesos, el que vaig dir aleshores ho reitero avui: la confessió que va fer l'expresident Jordi Pujol era i és un tema personal seu i de la seva família i no va més enllà. S'han fet tot tipus d'especulacions, de conjectures, d'avertiments, d'elucubracions, d'afirmacions categòriques..., tot el que vostès vulguin, però jo avui els torno a dir el mateix: el que va explicar Jordi Pujol el 25 de juliol del 2014 era un tema que l'afectava a ell i la seva família.

Altra cosa és que una vegada explicat les afectacions siguin múltiples, abans ho he dit, sobre partit, sobre Convergència i Unió, sobre país, sobre institucions, sobre mi mateix, etcètera. Però a l'arrel de la confessió, el que es va explicar aquell dia estava en l'esfera estrictament personal i familiar.

Per tant, segona afirmació: no té res a veure el que va explicar ni amb Convergència Democràtica de Catalunya, ni amb Convergència i Unió, ni amb el Govern, ni amb mi. Ho torno a repetir. Suposo que després m'ho preguntaran de moltes altres maneres i, per això, ja m'avanço a repetir-ho un cop més en el sentit que els deia: no té res a veure amb Convergència, ni amb Convergència i Unió, ni amb el Govern, ni amb mi mateix. És un tema que es mou en l'esfera privada i personal i, òbviament també, no cal dir-ho, familiar.

Un altre tema que està en curs d'investigació judicial és el tema de les ITV, les inspeccions tècniques de vehicles, tema, per cert, molt antic. Quan dic antic, vull dir de fa més de deu anys des del punt de vista dels conflictes judicials de tota manera. Sempre amb denúncies en els tribunals durant més de deu anys i amb persones imputades de diferents èpoques, d'ara i d'abans. Quan dic d'ara i d'abans, ho dic simplement per fer notar que és un tema que s'arrossega des de fa molt temps en l'àmbit judicial i que després de molts anys, encara s'arrossega, és a dir, que no té sentències definitives perquè hi ha hagut recursos de cassació concretament en el Tribunal Suprem i alguns decrets fets pels governs de la Generalitat dels darrers temps estan, precisament, recorreguts en aquell àmbit del Tribunal Suprem.

Bé, estem pendents d'aquestes sentències, hi insisteixo, del Tribunal Suprem sobre decrets, alguns dels quals, per cert, vénen de l'any 2010, anteriors, per tant, al Govern que presideixo. I consti que quan faig aquestes afirmacions no

introdueixo cap element, diguem-ne, valoratiu, simplement explico que és un tema antic que ha estat objecte de controvèrsies de molts tipus diferents i de recursos per part d'empreses segons la posició amb què cada una d'aquestes empreses quedava des del punt de vista de les concessions que es feien en aquell moment. Tot això barrejat amb la complexitat de l'aplicació de les directives europees de serveis, si s'ajustaven més o menys els decrets de la Generalitat de l'època a aquelles directives de serveis europees, etcètera, no?

L'actual Govern, què ha fet? Bé, ha intentat resoldre aquest gran embolic jurídic, ha intentat pacificar el que és aquest àmbit de concessions, perquè és el que és bo per al conjunt del país. Em consta que això mateix en algun moment ho van intentar fer també altres governs de Catalunya, aquest intentar aclarir el panorama perquè realment, doncs, tothom sabés el terreny de joc quin era i quina era la funció de cadascú.

I els puc dir, ja que estem en una comissió d'investigació –que suposo que aquest tema poc o molt també sortirà–, que en els darrers quatre anys que jo he presidit el Govern de Catalunya l'actuació del Govern de la Generalitat en aquest tema de les ITV ha sigut una actuació absolutament pulcra i correcta, fins al punt, i això ho reitero un cop més, tot i que ja ho he explicat altres vegades, fins al punt que suposades influències que es volien exercir en una línia determinada van acabar exactament en la línia contrària. És a dir, que el Govern mai va fer cas de determinades influències suposades o comentaris i va actuar com creia que havia d'actuar. I això ho torno a afirmar avui i crec que ho puc dir amb tota rotunditat. Si com es diu, algú va intentar influir sobre el Govern, no se'n va sortir. En el cas que això fos així, que també hi hauria molt per discutir sobre això.

I com que això està sota l'àmbit de la investigació judicial, hi insisteixo, doncs, a mesura que es vagin produint les sentències, anirem veient exactament quina valoració en fan els tribunals. Però des del punt de vista de l'actuació del Govern, del Govern que jo presideixo, que ha tingut a més a més dos consellers titulars del departament que està directament implicat en aquest punt concret, des d'aquest punt de vista de l'actuació del Govern, hi insisteixo, l'actuació del Govern ha estat en tot moment correcta. I subratllo la paraula «correcta», perquè és el que se suposa que se li demana que faci un govern, fins i tot en un tema en què hi ha un gran embolic jurídic des de fa temps pel mig.

L'altre tema és –que també és objecte de comentaris continus i de denúncies, etcètera, no?–, deixeu-me dir, les mal anomenades «deslocalitzacions» –mal anomenades «deslocalitzacions». Quan es parla de la Sony, de la Sharp o de la Yamaha, com de molts altres casos que es podria parlar a Catalunya, i es parla de deslocalitzacions, simplement no se sap el que s'està dient, perquè és evident que no hi ha hagut deslocalitzacions; el que hi ha hagut són relocalitzacions, que és molt diferent. Passa moltes vegades, i això passa a totes les èpoques, que de tant en tant hi ha empreses, estrangeres o no, que decideixen plegar o marxar o disminuir les seves activitats; això ha passat sempre i també passa ara, lògicament, no?

I quan un govern es troba davant d'aquestes circumstàncies, el que fa és intentar evitar la deslocalització. No sempre se'n surt d'evitar la deslocalització, però moltes vegades sí que ens en sortim. I per evitar la deslocalització, el Govern ha d'actuar i ha de trobar algú o ajudar a trobar algú, si pot, que eviti la deslocalització, que vol dir que segueixi, doncs, mantenint activitat econòmica, que vol dir fonamentalment que segueixi mantenint llocs de treball.

D'aquests tres casos que s'analitzen n'hi ha un que jo vaig viure com a cap de l'oposició, que va ser el de la Sony. La Sony es va ajudar a no deslocalitzar en l'època del Govern del president Montilla. I a nosaltres, i els ho puc dir avui també, se'ns va informar, no per part del Govern, sinó per part dels representants de Sony en aquell moment quan estàvem a l'oposició, que hi havia un pla perquè si la Sony havia de marxar, deixant molts llocs de treball penjats i molta activitat econòmica penjada, que si havia de marxar tenien un *plan...*, un pla –perdó– per intentar que altres empreses, en aquell cas catalanes, es quedessin amb les activitats bàsiques que exercia la Sony o unes altres i aprofitessin al màxim les persones que estaven treballant en aquella planta de Viladecavalls. Se'ns va informar des de l'oposició. I se'ns va demanar una cosa, se'ns va demanar discreció, i se'ns va demanar una altra cosa: *fair play*. És a dir, se'ns va demanar que no en féssim mullader, lògic, per no perjudicar el bon fi de l'operació de relocalització...

Fitxer 3

... i segon, se'ns va demanar que no convertíssim el tema d'«una empresa se'n va, però unes altres poden salvar allò», en un tema de controvèrsia política entre Govern i oposició. I vàrem fer les dues coses: no vàrem fer mullader, i no vàrem convertir aquell tema en un tema de controvèrsia política, perquè es tractava de salvar centenars de persones que tenien en aquell moment un lloc de treball, i que estaven directament amenaçades de perdre'l. Vàrem actuar així a l'oposició. I hem seguit actuant exactament igual des del Govern quan hem trobat altres casos: el cas de la Yamaha, cas de la Sharp, cas de l'Alstom, cas de la Nissan. I els cito aquests exemples perquè són exemples en els quals, en alguns d'ells, jo he hagut d'intervenir directíssimament. Dic això perquè algunes vegades es fan judicis sobre si quan algú et demana que rebis algú per intentar ajudar a salvar una empresa, que vol dir llocs de treball, ho has de fer o no ho has de fer. Jo crec que aquí no queda ni un sol dubte, ho hem de fer sempre, i amb la cara ben alta, perquè forma part de la nostra feina, i de la nostra obligació, i de la nostra responsabilitat. És més, quan veig aquesta sala, puc identificar algunes cares de persones que no són de Convergència i Unió, que a mi m'han demanat que intervingui directament en alguns temes de possible deslocalització industrial. Se m'ha demanat: «President, intervinguin aquí, rebiu aquella gent». Pot ser un comitè d'empresa, o no, o pot ser un dirigent estranger, o pot ser un altre empresari. I és lògic que se'm demani això, és perfectament lògic.

Com vostès comprendran, i aquí ve el tema central, no?, quan a un govern o a un president se li demana que intervingui en un tema concret, per intentar protegir o salvar una empresa, que vol dir llocs de treball, aquell president o aquell govern han de partir de la base que la persona que demana allò és una persona que està actuant amb tota la bona fe. Quan alguns de vostès a mi m'han demanat això, jo no he pensat mai que al darrere d'això hi pogués haver algun aprofitament privat, no se m'ha passat ni pel cap. Ni en el seu cas, ni en cap altre. Perquè he pressuposat sempre que quan es demana una cosa així, es demana des de la bona fe, i amb l'intent de salvar aquella empresa. Per tant, no de deslocalitzar-la sinó de relocalitzar aquella activitat i poder salvar així els llocs de treball.

Per tant, puc defensar, crec que amb la cara ben alta, com crec que poden fer altres governs i per això els he posat l'exemple de quan jo estava a l'oposició, que em vaig trobar amb un cas molt similar, crec que he pogut defensar amb la cara

ben alta l'actuació del Govern, que és pel que se'm deu voler investigar en aquest cas a mi, o com a mínim poder conèixer la meva opinió sobre la matèria. Ho diré d'una altra manera: el que he fet per salvar empreses, per relocalitzar empreses amenaçades de deslocalització, ho fet, ho faig i ho seguiré fent sempre que calgui. I si en algun moment això és objecte de crítica, doncs, assumiré la crítica, perquè per a mi és més important ajudar a salvar empreses, que vol dir persones, que vol dir llocs de treball, que no pas si una crítica és una mica més ferotge o una mica menys ferotge. I torno a dir: si en algun moment determinat, per alguna gestió d'algú, sigui d'on sigui, es demostra que hi ha hagut algun tipus d'aprofitament privat, si es demostra això, aquesta no és responsabilitat del Govern que ajuda a salvar les empreses. I ho dic amb aquesta claredat, perquè em sembla que val la pena, ja que estem en un moment d'exposició inicial per part meva, que les coses des del primer moment es deixin ben clares.

La segona part de la intervenció afecta, no tant casos concrets sinó que –procuraré ser breu en aquest sentit però crec que val la pena que reitem aquest tipus d'informació, perquè no només es tracta de donar opinió sobre casos concrets, que són especialment, diguem-ne, emblemàtics pel seu ressò, per la seva incidència, etcètera– també de fer notar tot el que s'està fent per part del Govern, i no només del Govern, per part d'altres institucions catalanes, com aquest mateix Parlament, per intentar que la Generalitat de Catalunya i les administracions públiques catalanes funcionin amb uns alts nivells de transparència, de correcció i d'honestedat.

Els he parlat abans de les dues cimeres que ho vaig impulsar el febrer del 2013, amb tots aquells presidents d'estaments catalans que es dediquen d'una forma o d'una altra al control de l'activitat pública. Els he parlat també de la meva compareixença en aquell moment en el Parlament de Catalunya, de les cinquanta-una propostes que jo mateix vaig posar sobre la taula en matèria de transparència i de regeneració democràtica, que van ser, hi insisteixo, tractats en un ple del Parlament de Catalunya. I avui els puc fer una valoració d'aquelles cinquanta-una mesures, que no totes depenien del Govern de la Generalitat. N'hi havia, per tant, algunes que ens comprometien directament, i d'altres que instaven o proposaven a altres estaments que poguessin actuar en la mateixa línia, de major transparència o de millor regeneració democràtica. D'aquelles cinquanta-una mesures, vint-i-sis –

per tant, una mica més de la meitat, de fet, la meitat– són competència del Govern de la Generalitat. D'aquestes vint-i-sis, passats justos dos anys, setze, és a dir, un 61 i mig per cent, ja s'han dut a terme totes elles. I les deu restants –de setze fins a vint-i-sis– s'han dut a terme parcialment o estan en curs, no n'hi ha cap de pendent des del punt de vista del seu desenvolupament. Unes estan acabades, la majoria, i altres estan en curs.

De les que no depenien directament del Govern però implicaven les institucions catalanes, que eren nou, se n'ha finalitzat una –un 11 per cent, per cert, una de molt important, perquè és la Llei de la transparència i accés a la informació que va aprovar aquest mateix Parlament de Catalunya; a vegades no és només el número d'actuacions sinó la qualitat d'aquelles actuacions, per tant, en aquest cas el percentatge és menor, però en canvi, la qualitat de la iniciativa és molt gran, la Llei de la transparència i accés a la informació aprovada en aquest Parlament el passat mes de desembre– i s'estan realitzant parcialment cinc més, i en resten pendents tres, que vol dir un terç de les que es van suggerir inicialment. I de la resta –vint-i-sis més nou, trenta-cinc, de les setze restants fins a cinquanta-una– setze afecten, aquestes setze afecten íntegrament altres organismes diferents del Govern de la Generalitat o de les institucions catalanes. D'aquestes se n'ha realitzar una, el 6 per cent. Se n'han realitzat parcialment o estan en curs set, el 44 per cent. I n'hi ha vuit de pendents, és a dir, el 50 per cent. Tampoc en aquest cas estableixo cap mena de valoració crítica sobre això, simplement és una exposició, perquè és evident que si les mesures les vaig proposar jo després d'aquelles cimeres institucionals, no he de pensar que necessàriament s'han de dur a terme. Les que afectaven el Govern òbviament sí, i aquestes, hi insisteixo, s'han dut a terme ja en un altíssim percentatge, i moltes de les que encara no estan acabades, estan en curs de desenvolupament.

De quin tipus de mesures estem parlant? Perquè la gent que ens escolta més enllà d'aquesta sala sàpiguen de què estem parlant, no? Doncs, estem parlant, per exemple, de coses com les següents. Creació del portal de la transparència per part de la Generalitat. Publicació de les retribucions dels alts càrrecs i de tot el personal de confiança del Govern, i quan dic de les retribucions vull dir de les retribucions íntegres, per tots els conceptes. Publicació de les variacions patrimonials dels alts càrrecs en el moment del seu cessament. No dic només del

patrimoni sinó de les variacions patrimonials en el moment del seu cessament, per tant, des del moment en què es va accedir al càrrec, en la legislatura corresponent, fins el moment del cessament d'aquella persona que ocupa un lloc de responsabilitat. Elaboració, feta ja, d'un codi de bones pràctiques per als alts càrrecs de la Generalitat. Elaboració de les cartes de serveis per concretar els compromisos de transparència en la prestació de serveis públics, cartes de serveis que la ciutadania coneix, si vol, i a la qual es pot ajustar, perquè saben que exigint aquella carta de serveis, la Generalitat ha d'actuar amb aquell criteri. Clarificació de la normativa d'aplicació per a la ciutadania i l'activitat productiva, el món econòmic, a través del portal jurídic de la Generalitat. Avui dia s'actualitzen en temps real totes les normes que es modifiquen en aquest país, per simplificar l'activitat de totes aquelles persones que han d'interpretar el munt de normes, el deversall de normes que hi ha en un país com el nostre.

Consolidació de la plataforma de contractació pública. En aquest moment, hi ha un total a Catalunya, entre món local i la pròpia Generalitat i els seus organismes, de 1.029 òrgans de contractació donats d'alta en aquesta plataforma de contractació pública. Cada dia que passa, cada setmana que passa, hi ha més gent que s'hi apunta –més institucions que s'apunten – en aquesta plataforma de contractació pública, que ja és en aquest moment una plataforma de contractació pública d'una gran potència en el nostre país. Publicació en el portal de la transparència de totes les adjudicacions de contractació pública corresponents a la plataforma de contractació pública. Allò que preocupa tantes vegades: la qualitat de la contractació pública. Avui això està amb un sistema i amb un règim de transparència molt superior al que havia existit en qualsevol altre moment de la nostra història democràtica. Accessibilitat del ciutadà al registre públic de contractes. Elaboració d'un codi de conductes ètiques i pràctiques recomanables en la contractació pública, en col·laboració amb organismes com l'oficina antifrau, i constitució del comitè d'ètica de la contractació pública de la Generalitat.

Els esmento aquestes, i no segueixo la llista per no cansar-los excessivament, però vull fer notar, com s'ha conegut aquests darrers mesos, que gràcies a moltes d'aquestes mesures, fa pocs mesos enrere la Generalitat va obtenir la màxima puntuació –subratllo *la màxima puntuació*– en l'índex de transparència de les comunitats autònomes en el conjunt de l'Estat espanyol, promogut per

l'organització Transparència Internacional. Sempre he reconegut que un any abans d'aquesta qualificació, la Generalitat, ja presidida per mi, no estava en una bona posició, estàvem a la meitat de la taula. Això devia ser mitjan 2013. I de fet, la història de la Generalitat, dels darrers anys també, era aquesta, una posició modesta des del punt de vista de l'actuació en matèria de transparència. I ens vàrem fer el propòsit de millorar substancialment aquella posició, i no per simplement accedir a un rànquing sinó perquè a través d'aquest rànquing s'entén que les bones pràctiques de l'Administració estan canviant la percepció, i sobretot estan canviant la realitat. I això ho vàrem aconseguir, un any després, i ara el repte és, per part del nostre Govern i de qualsevol altre govern que hi hagi a Catalunya en el futur, mantenir-nos en aquesta posició de lideratge.

La darrera cosa que volia comentar és, abans d'acabar aquesta primera intervenció, recordar que com que la comissió d'investigació porta també el nom «d'evasió fiscal», i, per tant, d'una forma o d'una altra «frau fiscal», voldria fer notar en aquest sentit que el compromís de l'actual Govern amb el frau fiscal –vaja, amb el frau fiscal no, contra el frau fiscal– és l'aposta rotunda que estem fent per la hisenda pròpia catalana. Tothom sap que la nostra capacitat d'intervenció en aquest àmbit és relativament menor hores d'ara, això és així, però que sigui menor ara no vol dir que ho hagi de ser en el futur. Per tant, aquí hi ha una aposta clara, que es diu hisenda pròpia, però no estem esperant simplement tenir la hisenda pròpia completada, sinó que estem actuant ja en aquest moment. I vostès recordaran en aquest sentit que s'han pres en aquesta legislatura tot una sèrie de mesures que van a potenciar el que és el sistema fiscal propi de Catalunya, la hisenda pròpia catalana, i a més a més, un sistema que funcioni millor que no pas el que tenim en aquest moment, que està fonamentalment dirigit al que és la lluita contra el frau per l'Administració central.

Coses que s'han fet en aquesta legislatura significatives. La creació de la secretaria d'Hisenda al començament de la legislatura, per desplegar l'Administració tributària de Catalunya. L'aprovació del programa per a la definició i l'assessorament de la implantació d'un nou model d'Administració tributària a Catalunya, que està en fase de plena realització. Tributs de Catalunya com a xarxa d'oficines d'atenció al contribuent a tot Catalunya, amb l'objectiu d'oferir un servei de finestreta única. Recordin que s'han firmat convenis en aquest sentit amb les

quatre diputacions catalanes per primera vegada a la història, i amb l'Ajuntament de Barcelona per primera vegada a la història. L'aprovació del Projecte de Llei d'ordenació dels...

Fitxer 4

cossos d'adscripció exclusiva a l'Agència Tributària de Catalunya, que està en tràmit parlamentari en aquest mateix Parlament, i l'ampliació de l'estructura de personal –per tant, creació del cos tècnic de gestors tributaris–, i convocatòria del procés selectiu de promoció interna per proveir divuit places de l'escala d'inspecció tributària del Cos Superior d'Inspecció Tècnica i Tributària, a més a més de la preparació dels sistemes d'informació de la hisenda pròpia de Catalunya. És a dir, en la mesura de les nostres capacitats i possibilitats i competències, estem desplegant tot un munt d'activitats per deixar clar que el nostre model és un model que no té per què replicar el de l'Estat espanyol actualment vigent, però que és un model que aposta clarament per un sistema fiscal a Catalunya, per un sistema tributari, per un sistema de contribució per part de la ciutadania que sigui transparent, que sigui correcte, que sigui pulcre i que sigui eficaç.

Perquè vull recordar que, tot i l'eficiència en algun sentit de l'actual Administració tributària espanyola, que no se li pot negar, malgrat aquesta eficiència vull recordar que Espanya segueix sent un dels països de la Unió Europea amb major nivell de frau fiscal. Cosa que és paradoxal, perquè es diu que tenim una agència tributària de les més potents del món, i és possible que en algun sentit això sigui veritat des del punt de vista dels seus sistemes d'informació, però també és veritat que aquesta afirmació conviu amb un dels sistemes amb majori frau fiscal que hi ha a tota la Unió Europea. Per tant, nosaltres, intentem, amb els nostres esforços d'aquest moment, que volem completar amb aquest concepte de la hisenda pròpia, arribar a un punt en què Catalunya, i esperem, també, el conjunt de l'Estat espanyol, deixin d'estar a la cua des del punt de vista del compliment de les obligacions fiscals.

Moltes gràcies per la seva atenció.